

A FOLYÓPARTRÓL

Költészet az, hogy mindig, amikor átsétálok egy bizonyos yellowstoni hídon arra emlékszem, hogy milyen a zöldszínű műanyag érzése hátamon, és nem arra, hogy mit éreztem, amikor anyám halál-merevítette lábát tartottam tenyeremben? Nem tudtam, hogy egy költő anyja térdének izzadságcseppjeiből is megérezheti a szavakat. Vagy azt, hogy aminek neki-vetettem tenyerem csupán a csend volt. Beszélhet egy költő anyjának a második változatáról? Az, amelyik egy hallgató sírban él, nem fogad látogatókat és interjút sem ad.

Életrajzát, se ceruzát, se tollat fogni nem képes,
kéz nélküli, hét láb magas árnyék írja.

Élő anyám új vizekről álmodik, melyeknek
nem létezik megfelelő fordítása.

*Assiniboine-Sioux költő (sz. 1975).

EGYENSÚLY

12 *Eric Levi Big Leggins emlékezete*

1

Gyerek, gyerek, gyerek után, senki nem hisz
többé a szirénák hangzavarának.
Bár vissza-visszatörhetnénk e csontokat és
új ceremóniát alakítanánk ki veszteségeinkből.
Javítsuk meg fogainkat az út egy másik sötét darabjával,
érdes ujjzületeinket a hónap egy másik kezdetével.

2

De a gyerekek még mindig leugrálnak a vonatról.
A városban mindenki idegesen álmodik,
tűz és vas nyalogatja a kézzel készült takarók
sarkait. Elfelejtették az antilop és a
patakmeder beszédét, helyén csupán egy
egyféleképpen elmondható kifejezést találtak
nem vagyunk felelősek.

Ma, valaki érzéketlen ajánlatra ébredt,
hajnalhasadtakor egy madár csőrét és
fekete szárnyát hagyták ajtaja előtt.
És mi hír a többi fenyegetésről,
azokról a családkról, melyek elveszítették
szívüket, mert oly nehéz volt, nem bírták cipelni?
Félre kellene tenni ezeket az ómeneket, a pince
ajtaja jól záródik,
a varjúk káromgása odalent bomlásnak indul.

3

Legközelebb táncolni fognak a székek és
elképzelt autós üldözés.
Ehhez remek egyensúlyérzékre van szükség
és a csillagok énekére.
A legapróbb botlástól
is elszabadul az ég,
a test olyan, mint hirtelen
változás a folyó áramlatában.

4

A híd sokat elbír, a test nem, kifogásaink
minket sem mentenek meg.

Szögesdrót-fabrikációk között éljük életünk.

Az éjszaka közepén összegyűlünk,
azon rokonok és barátok nevét kiáltjuk, akik
nem tudnak átlépni a másik oldalra, mert állandóan
visszaimádkozzuk őket.

Oly sokat kérünk tőlük: *lassítsd le a kocsit, ne ugorj,
ne engedd el, gyere vissza hozzánk.*

De miben vagyunk bűnösök? - a véres emlékezetnek,
amit soha nem bocsátunk meg magunknak.

5

A kivájt szerencsétlenség elektromossá válik,
ezernyi vihar mintát lazít meg
a szellemlakás, szellemgyermekek és
a szellemszeretet agyvelejében.

(Fordította: Gyukics Gábor)

